

November 2024
Jaargang 12
Nummer 101

PORTA FIDEI

*Laat de
Hoop u blij
maken*

REPORTAGE
SINT-MICHIELSBEWEGING
P. 7

GA TOT JOZEF
KALISZ
P. 12

WERELDFAMILIE VAN RADIO MARIA
CONGRES
P. 14

Afgiftekantoor
Leuven Masspost
914880
maandelijks
(behalve in augustus)

RADIO MARIA

**Jubileumkerk
'Santa Maria del Suffragio'
Rome**

EDITORIAAL

Beste vrienden,

Deze Porta Fidei openen we wederom met een Jubileumkerk, ter voorbereiding van het Jubileumjaar 2025. We stoppen ditmaal aan de kerk van de Heilige Maria del Suffragio. Deze kerk, naast mensen die enkele prachtige fresco's en schilderijen willen aanschouwen, ontvangt voornamelijk degenen die zwaar te lijden hebben. Tevens wordt er hier, door de gemeenschap die deze kerk beheert, op een speciale wijze gebeden voor de zielen van de overleden gelovigen. In de maand november is dat voor éénieder trouwens een uitnodiging: onze overledenen gedenken, en bidden voor hun heil. Dit laatste gebeurt in onze tijd vaak minder en minder. Zo is het bijvoorbeeld een gewoonte geworden om overledenen onmiddellijk te overladen met alle goede deugden. Op zich niets slecht, en menselijkerwijze zo begrijpelijk: "over de doden niets dan goed". Toch zou het niet christelijk zijn om iedereen zomaar heilig te verklaren. Integendeel, we moeten er ons van bewust zijn dat er gebeden moet worden voor het eeuwige heil. Hier maken christenen namelijk het verschil, zij worden geroepen om de goddelijke deugd 'de hoop' te beleven. Weinig mensen begrijpen wat ware hoop is. De hoop is een deugd waardoor wij verlangen naar het ware geluk dat we vinden in het Koninkrijk Gods en het eeuwige leven, vertrouwend op de beloften van Jezus Christus en rekenend, niet op onze eigen krachten, maar op de genade van de heilige Geest. De hoop is dus bij uitstek verbonden aan het gedenken van onze overledenen. De maand november waarin we stilstaan bij de dood, moet een maand worden van hoop omdat we verder kijken dan alleen maar het einde van het aardse leven, en nu reeds hoopvol verlangen naar het eeuwige. Dit verlangen laten we niet enkel gelden voor onszelf, maar voor de ganse Kerk, zeer speciaal onze geliefden van wie we reeds afscheid moesten nemen, en waarvoor we met vertrouwen bidden tot de Heer.

Dezelfde hoop, zoals die voor het eeuwige leven, kunnen we ook beleven in dit leven wanneer we zwaar te lijden hebben, ziek zijn, of gewoon weg miserie kennen. De hoop op de goddelijke bijstand zoals Christus het heeft aangetoond tijdens zijn openbare leven. Het is dan ook hoopvol dat wij u aankondigen om onze jaarlijkse Mariathon voor de noden van onze radio mee te beleven op woensdag 27 en donderdag 28 november. De 40-uren dat we jullie zullen oproepen om Radio Maria te ondersteunen is een jaarlijkse noodzaak. We weten namelijk dat heel velen van jullie Radio Maria niet meer kunnen missen. In onze Kerk heeft Radio Maria een plaats verworven die de mensen – zeer speciaal de eenzamen – helpt om met moed en kracht de moeilijke momenten van het leven te doorstaan door te rekenen op de moederlijke hulp van de heilige Maagd Maria die ons met zekerheid leidt naar haar zoon, Jezus. Alle luisteraars zijn daarom opgeroepen om hun Radio te ondersteunen door het gebed, door het opdragen van het lijden, en ook financieel.

C olofon

Verantwoordelijke uitgever:

Pr. Karlo Tyberghien

Werkten mee aan dit nummer:

Joris Abts, Kevin Colle, Marianne Hubin, pr. Karlo Tyberghien, Nele Uytterhoeven

Foto's: Redactie

Op de cover: Santa Maria del Suffragio' (Éen van de 12 jubileumkerken te Rome)

Realisatie en vormgeving:

Radio Maria

Druk en verzending:

Drukkerij Van der Poorten
Diestsesteenweg 624
3010 Leuven

Abonnementen en gegevensverwerking:

Radio Maria
Sint Reneldisplein 23
3001 Leuven
info@radiomaria.be

Bel ons: 016 41 47 47

*Steun Radio
Maria*

BE49 7333 7333 7771

Zoals eens de heilige Familie drie geschenken kreeg van de Drie Koningen, wierook, mirre en goud, zo ook hoopt de radio van de Moeder Gods jullie geschenken te ontvangen. Mogen jullie gebed zijn zoals wierook die opstijgt naar de hemel, jullie opgedragen lijden zijn zoals mirre die verzachting brengt bij het lijden van Christus, en jullie financiële hulp zijn als goud dat Radio Maria werkende blijft houden. Radio Maria rekent op u, of beter nog, hoopt op u!

Ik wens jullie allen een zeer genadevolle novembermaand, veel sterkte bij de herdenking van onze overledenen, en een goede voorbereiding op de Adventstijd die wij op het einde van de maand zullen binnentreden om opnieuw, met hernieuwde kracht, de komst van Christus midden onder ons te gedenken. Tevens van harte dank voor jullie steun – op welke manier dan ook – ter gelegenheid van de Mariathon.

Zeer genegen in Jezus en Maria,

Pr. Karlo Tyberghien
Directeur Radio Maria

2024 MARIATHON

"Laat de hoop u blij maken"
Romeinen 12,12

40 uur

**Vanaf woensdag
27 november 6u30
tot donderdag
28 november 22u30
houden we onze
jaarlijkse Mariathon
voor de noden van
Radio Maria
in ons land.**

*Beleef het samen met
ons en sluit aan bij
de gebedsmomenten
voor het welslagen van
deze Mariathon!*

**Mariathon
op 27 en 28
november**

**Bekijk het volledige
programma op
pagina 22 en 23!**

LUISTERAARS AAN HET WOORD

OVER LIVE UITZENDINGEN TIJDENS PAUSBEZOEK

Dank aan Radio Maria voor de prachtig becommentarieerde belevenis tijdens het pausbezoek. Dank je Kevin voor ons te begeleiden als op de eerste rij, van A tot Z.

Simonne

OVER MYSTIEKE LECTUUR

Zeer mooie teksten, 'Gelukkige nacht van de ziel', mooie antwoorden op zovele vragen waar we nu toch over kunnen mediteren! Het is altijd zeer verrijkend! Bedankt Pr. Paul en Radio Maria.

Anne-Marie

OVER DE KERK LEEFT

Super tot deze uitzending over Hildegard van Bingen! Vermits haar geschriften (voor mij) niet bepaald toegankelijk zijn, sprokkel ik links en rechts informatie via lezingen, een retraite (spelt mono-dieet), afgeleide boeken, ... en ja hoor, ook dit leerrijke interview op Radio Maria. Van harte dank! Beetje bij beetje openbaart haar wijsheid zich wel bij wie ervoor openstaan.

Christel

OVER HET INZICHT

Beste Marleen, alweer een welgemeende dankuwel!! Voor uw inzet bij dit nieuwe 'Inzicht'-onderwerp! Steeds boeiende onderwerpen die me keer op keer kluisteren aan mijn iPhone.

Ilse

OVER CATECHISMUS

Dank u wel Radio Maria voor de degelijke uitzendingen over de betekenis van het geloof. Tegelijkertijd diepgravend, goed gestoffeerd en boeiend.

Gilbert

(vervolg van *Porta Fidei* 100)

Eeuwig leven – wat is dat?

10. Tot nu toe hebben we gesproken over het geloof en de hoop van het Nieuwe Testament en van de vroege christenheid, maar toch ook is duidelijk geworden dat het niet alleen over het verleden gaat, doch dat dit alles met het leven en sterven van de mens in het algemeen, en dus ook met ons hier en nu, te maken heeft. Toch moeten wij nu heel uitdrukkelijk vragen: is het christelijk geloof ook voor ons vandaag hoop die ons leven omvormt en draagt? Is het geloof voor ons “performatief”, een boodschap die het leven zelf opnieuw vorm geeft, of is het alleen nog maar “informatie”, die wij inmiddels aan de kant geschoven hebben en die ons achterhaald lijkt door nieuwere informatie? Op zoek naar een antwoord wil ik uitgaan van de klassieke vorm van de dialoog waarmee het doopritueel de opname van de nieuwgeborene in de gemeenschap van de gelovigen en de wedergeboorte in Christus opende. De priester vroeg eerst naar de door de ouders gekozen naam van het kind en vroeg dan verder: Wat verlangt gij van de Kerk? Antwoord: het geloof. En wat schenkt u het geloof? Het eeuwig leven. Volgens deze dialoog zochten de ouders voor het kind de toegang tot het

geloof, de gemeenschap met de gelovigen, omdat zij in het geloof de sleutel tot “het eeuwig leven” zagen. Inderdaad, daarom gaat het tegenwoordig, net als vroeger, bij de doop, bij het christen worden, niet slechts om een socialiseringshandeling binnen de gemeente, niet eenvoudigweg om opname in de Kerk, doch de ouders verwachten meer voor de dopeling: dat het geloof, waartoe het lichaam van de Kerk en haar sacramenten behoort, de dopeling leven schenkt – het eeuwig leven. Geloof is de substantie van hoop. Maar nu rijst de vraag: willen wij dat eigenlijk wel, eeuwig leven? Misschien verwerpen veel mensen vandaag de dag het geloof wel omdat het eeuwig leven hun helemaal niet begerenswaardig schijnt. Ze willen het eeuwig leven helemaal niet, maar het huidige leven, en daarbij lijkt het geloof in het eeuwig leven eerder een obstakel te zijn. Eeuwig – eindeloos – doorleven lijkt eerder een vloek dan een geschenk. Zeker, men wil de dood zo ver mogelijk voor zich uitschuiven. Maar altijd doorleven zonder einde – dat kan toch ten slotte alleen maar eentonig en uiteindelijk ondraaglijk zijn. Precies dat zegt bijvoorbeeld de kerkvader Ambrosius in de grafrede voor zijn overleden broer Satyrus: “De dood behoort weliswaar niet tot de natuur, maar hij is tot natuur geworden. God heeft

de dood niet vanaf het begin voorzien, doch heeft hem als geneesmiddel geschonken ... Ten gevolge van de zonde is het leven van de mens getekend door de dagelijkse last en door ondraaglijke ellende en daardoor erbarmelijk geworden. Er moest een grens aan de misère worden gesteld, opdat de dood zou herstellen wat het leven verloren had. Onsterfelijkheid zou eerder een last dan een gave zijn, als de genade niet naar binnen zou schijnen”. [6] Al eerder had Ambrosius gezegd: “We moeten de dood niet betreuren, hij is de oorzaak van het heil...” [7]

11. Wat de heilige Ambrosius dan ook precies met deze woorden bedoeld mag hebben, het is waar dat het afschaffen van de dood of het bijna onbegrensd uitstellen ervan de aarde en de mensheid in een onmogelijke positie zou plaatsen en ook helemaal geen weldaad zou zijn voor de individuele persoon. Er is hier duidelijk sprake van een tegenstrijdigheid in onze houding, die duidt op een tegenstrijdigheid in ons bestaan zelf. Van de ene kant willen we niet sterven, wil vooral ook de ander, die van ons houdt, niet dat wij sterven. Maar van de andere kant willen we toch ook niet zo eindeloos door blijven bestaan, en ook de aarde is daarvoor niet geschapen. Wat willen we dan eigenlijk wel? Deze paradoxale houding lokt

In 2025 viert de RK Kerk tijdens een jubeljaar, een jaar van verzoening. Het thema van dit jaar is ‘Pelgrims van Hoop’. In ons magazine ‘Porta Fidei’ staan we stil bij dit thema van de christelijke hoop door u de tekst aan te bieden van de Encycliek ‘Spe Salvi’, ‘Over de hoop’ die door paus Benedictus XVI op 30 november 2007 te Rome werd gegeven.

een diepere vraag uit: Wat is dat eigenlijk, "leven"? En wat betekent dat eigenlijk, "eeuwigheid"? Er zijn momenten waarop wij plotseling voelen: Ja, dit zou het eigenlijk zijn – het ware "leven" – zo zou het moeten zijn. Bovendien is dat wat wij gewoonlijk "leven" noemen, helemaal geen werkelijk leven. St. Augustinus heeft in een lange brief over het gebed, gericht aan Proba, een rijke Romeinse weduwe en moeder van drie consuls, eens gezegd: Eigenlijk willen we maar één ding – "het gelukkige leven", het leven dat eenvoudigweg leven, eenvoudigweg "geluk" is. Uiteindelijk vragen we in het gebed nergens anders om. Dat is het enige waarnaar we op weg zijn – alleen om dat éne gaat het. Maar Augustinus zegt dan ook: Op de keper beschouwd weten we helemaal niet waarnaar we eigenlijk verlangen, wat we eigenlijk zouden willen. We kennen het helemaal niet; zelfs op die ogenblikken waarop we menen het aan te raken, ontglipt het ons toch. "Wij weten niet hoe wij behoren te bidden", herhaalt hij een uitspraak van de heilige Paulus (Rom. 8,26). Wij weten alleen: dat is het niet. In deze onwetendheid weten we toch dat het moet bestaan. "Er is, om zo te zeggen, een zekere wetende onwetendheid (docta ignorantia)", schrijft hij. Wij weten niet wat wij werkelijk zouden willen; wij kennen dit "ware leven" niet, en toch weten wij dat er iets moet zijn, dat wij niet kennen en waartoe wij ons aangetrokken voelen. [8]

12. Ik denk dat Augustinus hier heel precies de werkelijke situatie van de mens beschrijft, zoals die nog altijd is, de situatie waaruit al zijn tegenspraak en al zijn hoop voortkomt. Wij zouden het leven zelf willen, het ware leven, dat dan ook niet door de dood wordt aangetaast; maar tegelijkertijd kennen wij datgene waartoe we ons aangetrokken voelen niet. We kunnen niet ophouden er ons naar uit te strekken en weten

toch dat alles wat wij kunnen ervaren of tot stand brengen niet datgene is waarnaar wij verlangen. Dit onbekende is de werkelijke hoop die ons drijft, en tegelijkertijd is het feit dat het onbekend is de oorzaak van alle vertwijfeling, evenals van alle pogingen, zowel positieve als destructieve, die gericht zijn op de juiste wereld, de juiste mens. De term "eeuwig leven" is een poging dit onbekende bekende een naam te geven. Het kan niet anders dan een irritante, een onvoldoende term zijn. Want bij "eeuwig" denken wij aan eindeloosheid, en die schrikt ons af; bij leven denken wij aan het door ons ervaren leven, waarvan wij houden en dat wij niet zouden willen verliezen, en dat ons toch tegelijkertijd steeds opnieuw meer last dan vervulling brengt, zodat wij het enerzijds verlangen en tegelijkertijd toch niet willen. We kunnen alleen proberen in gedachten de tijdelijkheid waarin wij gevangen zitten te verlaten en te vermoeden dat eeuwigheid niet een steeds doorgaande opeenvolging van kalenderdagen is, maar zoiets als het volledig vervulde ogenblik, waarin het al ons omvat en wij het al omvatten. Het zou het ogenblik zijn van onderduiken in de oceaan van oneindige liefde, waarin er geen tijd meer is, geen vóór en na. Wij kunnen alleen proberen te denken dat dit ogenblik het leven in de volle zin is, ons steeds opnieuw onderdompelen in de uitgestrektheid van het zijn, waarin wij eenvoudigweg door vreugde overweldigd worden. Zo drukt Jezus het bij Johannes uit: "Ik zal [u] weerzien, [en] uw hart [zal] zich verheugen en uw vreugde zal niemand u kunnen ontnemen" (Joh. 16,22). In deze richting moeten we denken als we willen begrijpen waarop de christelijke hoop zich richt, wat wij verwachten van het geloof, van ons zijn met Christus. [9]

Is de christelijke hoop individualistisch?

13. De christenen hebben in de loop van hun geschiedenis geprobeerd dit niet wetende weten in voorstelbare beelden te vertalen en voorstellingen van de "hemel" ontwikkeld, die altijd ver verwijderd blijven van datgene wat wij juist alleen maar negatief, in niet kennen, kunnen kennen. Al deze pogingen de hoop te verbeelden hebben veel mensen door de eeuwen heen bezielde om vanuit het geloof te leven en daarvoor ook hun hyparchonta, de materiële substantie van hun leven, te laten varen. De schrijver van de Hebreeënbrief heeft in hoofdstuk 11 een soort geschiedenis geschetst van mensen die in hoop leven en op weg zijn, van Abel tot aan zijn eigen tijd. In onze moderne tijd is er een steeds heftiger kritiek op deze vorm van hoop ontbrand; die zou een vorm van puur individualisme zijn, die de wereld aan haar ellende overlaat en gevlucht is in eigen privé heil. Henri de Lubac heeft in de inleiding op zijn baanbrekende werk *Catholicisme*. *Aspects sociaux* enkele kenmerkende getuigenissen van deze soort verzameld, van wie er één geciteerd moet worden: "Heb ik de vreugde gevonden? Nee ... mijn vreugde heb ik gevonden. En dat is iets geheel anders ... De vreugde van Jezus kan persoonlijk zijn. Die kan een mens alleen toebehoren en hij is gered. Hij is in vrede ... nu en voor altijd, maar hij alleen. Deze eenzaamheid in de vreugde verontrust hem niet. Integendeel. Hij is immers de uitverkorene! In zijn zaligheid schrijdt hij door veldslagen met een roos in zijn hand". [10]

14. Daartegenover kon de Lubac, puttend uit het hele arsenaal van de theologie van de kerkvaders, aantonen dat het heil altijd als een gemeenschappelijke werkelijkheid is beschouwd. De Hebreeënbrief

spreekt zelfs van een “stad” (vgl. 11,10.16;12,22;13,14), dus van gemeenschappelijk heil. In overeenstemming hiermee wordt de zonde door de kerkvaders opgevat als de vernietiging van de eenheid van het menselijk geslacht, als versplintering en scheuring. Babel, de plaats van de spraakverwarring en de scheiding, brengt tot uitdrukking wat zonde ten diepste is. En zo toont de “verlossing” zich juist als herstel van de eenheid, waarin wij elkaar opnieuw ontmoeten in een “één-zijn” dat zich baan breekt in de wereldwijde gemeenschap van de gelovigen. We hoeven hier niet op alle teksten in te gaan, waarin het gemeenschappelijke karakter van de hoop tot uitdrukking komt. Beperken wij ons tot Augustinus’ brief aan Proba, waarin hij tracht dit onbekende bekende dat wij zoeken, nu toch een weinig te omschrijven. Tot dan toe had hij daarvoor eenvoudigweg de term “zalig (gelukkig) leven” gebruikt. Nu citeert hij psalm 144 [143], 15: “Gelukkig het volk dat de Heer heeft als God”. Dan gaat hij verder: “Opdat wij tot dit volk zouden behoren en [...] tot eeuwigdurend leven bij God kunnen komen, daarom is het doel van het gebod ‘de liefde, die voortkomt uit een rein hart, een goed geweten en een ongeveinsd geloof’ (1 Tim. 1,5)”. [11] Dit werkelijke leven, waar wij altijd op de een of andere manier weer naar reiken, is gebonden aan het samenzijn met een “volk” en kan alleen in dit “wij” voor ieder individu werkelijkheid worden. Het veronderstelt juist de exodus uit de gevangenis van het eigen “ik”, omdat alleen in de openheid van ieder subject de blik geopend wordt op de bron van de vreugde, op de liefde zelf – op God.

15. Dit op gemeenschap georiënteerde uitzicht op het “zalig leven” richt zich weliswaar over de huidige wereld heen, maar heeft juist ook met het opbouwen van deze wereld te maken – in zeer verschil-

lende vormen, afhankelijk van de historische context en de mogelijkheden die daarvoor geboden of juist uitgesloten werden. In de dagen van Augustinus, toen de inval van nieuwe volken de samenhang van de wereld bedreigde, waarin tot dan toe een bepaalde rechtszekerheid en het leven in een juridisch geordende samenleving gegeven waren, ging het erom de solide grondslagen van deze vreedzame levensgemeenschap te versterken, om te kunnen overleven in een veranderende wereld. Laten we nu nog even kijken naar een min of meer toevallig gekozen en in veel opzichten exemplarische episode uit de Middeleeuwen. In het algemeen bewustzijn leken kloosters oorden van vlucht uit de wereld (contemptus mundi) en het zich terugtrekken van verantwoordelijkheid voor de wereld, op zoek naar privé heil. Bernardus van Clairvaux, die met zijn hervormde Orde scharen jonge mensen had geïnspireerd tot intreden, zag dit heel anders. Volgens hem hebben de monniken een opgave voor de hele Kerk en dus ook voor de wereld. Hij heeft in vele beelden de verantwoordelijkheid van de monniken voor het hele lichaam van de Kerk, ja, voor de mensheid,

benadrukt. Hij paste op hen de woorden van Pseudo-Rufinus toe: “Het menselijk geslacht leeft van weinigen, want als die er niet waren, zou de hele wereld te gronde gaan ...” [12] De beschouwenden – contemplantes – moeten landarbeiders – laborantes – worden, zegt hij. De adel van de arbeid, die het christendom van het jodendom geërfd heeft, was al naar voren gekomen in de kloosterregels van Augustinus en Benedictus. De jonge edellieden die naar zijn kloosters stroomden moesten zich bekwamen in handenarbeid. Bernardus zegt weliswaar uitdrukkelijk dat ook het klooster het paradijs niet kan herstellen, maar het moet toch als plaats van ontginning van praktische en geestelijke aard het nieuwe paradijs voorbereiden. Woest bosland wordt vruchtbaar – juist daar waar tegelijkertijd de bomen van de hoogmoed worden geveld, de wildgroei van de zielen wordt ontgonnen en zo de grond wordt klaargemaakt, waarop het brood voor lichaam en ziel kan gedijen. [13] Zien we niet juist in het licht van de huidige geschiedenis weer dat er geen positieve wereldorde kan gedijen, waar de zielen verwilderen?

(wordt vervolgd)

DE GEBEDSINTENTIE
VAN DE HEILIGE VADER
TOEVERTROUWD AAN ZIJN WERELDWIJDE
GEBEDSNETWERK

NOVEMBER

Voor iedereen die een kind verloren heeft

We bidden dat alle ouders die rouwen om het verlies van een zoon of dochter steun vinden in hun gemeenschap en vrede en troost ontvangen van de Heilige Geest.

Sint-Michielsbeweging

Waar
hoop
tot leven
komt.

Joris Abts

Wanneer we aankomen te Kortrijk en door de H. Geeststraat rijden op zoek naar een parkeerplaats valt ons dadelijk het langgerekte gebouw op dat bijna de hele straat vult en de straat nog smaller doet lijken. Eenmaal uitgestapt en op zoek naar de ingang valt ons oog op een bordje met het opschrift: "Op deze site met kerk, klooster en tuin, woonden en werkten jezuïeten van de Sociëteit van Jezus van 1587 tot 1773 en van 1843 tot 1993 in de spiritualiteit van Ignatius van Loyola." We lezen ook dat de Sint-Michielsbeweging hier sinds 1993 actief is als nieuwe kerkelijke beweging, met de focus op jongeren en mensen in nood. We hebben op deze plek afgesproken met priester Lode Vandeputte, de begeleidende priester van de Sint-Michielsbeweging en met de algemeen coördinator, de heer Kris Vermael, omdat het omzeggens de bakermat is van de beweging. We zijn dan ook benieuwd wat ze ons te vertellen hebben.

Ontstaansgeschiedenis

In 1993 zijn priester Noël Bonte en priester Geert Goethals naar de bisschop gegaan om hun bekommernis te delen omtrent de jongeren. Er was op dat moment geen echte plaats waar jongeren konden groeien in hun geloof. Priester Noël Bonte had tijdens zijn studies te Rome de nieuwe bewegingen leren kennen, zoals Sant'Egidio en de Focolare-beweging. Hij verlangde naar een Vlaamse versie in de geest van deze bewegingen. De bisschop moedigde hen aan om stappen te zetten. Bij hun initiatief wilden ze zich ook laten inspireren door de spiritualiteit van Don Bosco; kiezen voor jongeren en dan vooral de meest kwetsbare, deze jongeren ook kansen geven. Een kenmerk van de nieuwe bewegingen is de lekenspiritualiteit die de nadruk legt op het leven vanuit het doopsel. "De Sint-Michielsbeweging is eigenlijk gegroeid vanuit abdijweekends, meestal in de Abdij van Westvleteren, om met jongeren te spreken over het geloof", legt priester Lode uit. "Een echte werking met wekelijkse vieringen is van start gegaan op het moment dat het Jezuïetenklooster vrijkwam in Kortrijk." Nu, 31 jaar later, is de wekelijkse

Woonhuis voor jongeren

Zowel in Kortrijk, Brugge, Gent en Leuven is er een Sint-Michielshuis waar een tiental jongeren tussen 18 en 30 jaar samenleven, studeren en vriendschap kunnen sluiten met andere jongeren. Er wordt hen gevraagd een sociaal engagement op te nemen in één van onze initiatieven zoals de 'Vredesklas' of de sociale winkel 'Potpourri'. Regelmatig is er een gebed met liederen uit Taizé samen met andere leden van Sint-Michiël en een bewonersmoment met vorming. Op die manier kunnen de jongeren van het christelijk geloof proeven of kunnen ze zich er verder

verdiepen. "In de gemeenschappen waar jongeren wonen is er ook een soort solidariteit", preciseert Kris Vermael, de algemeen coördinator van de Sint-Michielsbeweging. De helft van de jongeren komt uit Vlaanderen, de andere helft komt van elders. "Het is de bedoeling dat de jongeren van hier de integratie bevorderen van de jongeren die uit een ander land afkomstig zijn zodat ze vriendschappen kunnen maken voor het leven", licht de coördinator nog toe. In Kortrijk is er daarnaast ook nog een doorgangswoning voor crisisopvang. Zo wordt er op dit moment een vrouw met een kindje opgevangen. "Het is een constante in onze werking om te bekijken hoe we mensen kunnen helpen in het integratieproces", legt Kris Vermael uit.

Sociale projecten

In Kortrijk en Brugge heeft de Sint-Michielsbeweging een sociale winkel 'Potpourri' waar mensen in nood aan de hand van een puntensysteem dat samen met het OCMW is uitgewerkt terecht kunnen voor voedsel en verzorgingsproducten. Zowel in Kortrijk als in Gent is er een Vredesklas waar kinderen uit verschillende achtergronden terecht kunnen voor huiswerkbegeleiding. Er is ook een samenwerking met senioren waar gewerkt wordt rond eenzaamheid. "Zo hebben we in Kortrijk jaarlijks een oudejaarsavondfeest", legt priester Lode uit. In Brugge, Gent en Leuven is er een samenwerking met een voorziening voor senioren. In Waregem is de gemeenschap zelfs gevestigd in het woonzorgcentrum. In Oosterzele heeft de gemeenschap een project met mensen met een beperking. "Het is telkens een antwoord op een noodvraag", verheldert priester Lode. "Maar telkens met het perspectief om jongeren kansen te geven om zich in te zetten voor hun geloof. In onze spiritualiteit zeggen we: Christus is ons hart, de vriendschap met de jongeren en de vriendschap met de mensen in nood zijn onze longen. Het hart kan niet kloppen zonder de longen en de longen kunnen geen adem halen zonder het hart. Zo moet er evenwicht zijn tussen onze inzet voor de naaste en onze band met Christus."

in verdiepen. "In de gemeenschappen waar jongeren wonen is er ook een soort solidariteit", preciseert Kris Vermael, de algemeen coördinator van de Sint-Michielsbeweging. De helft van de jongeren komt uit Vlaanderen, de andere helft komt van elders. "Het is de bedoeling dat de jongeren van hier de integratie bevorderen van de jongeren die uit een ander land afkomstig zijn zodat ze vriendschappen kunnen maken voor het leven", licht de coördinator nog toe. In Kortrijk is er daarnaast ook nog een doorgangswoning voor crisisopvang. Zo wordt er op dit moment een vrouw met een kindje opgevangen. "Het is een constante in onze werking om te bekijken hoe we mensen kunnen helpen in het integratieproces", legt Kris Vermael uit.

Vrijwilligersbeweging

De Sint-Michielsbeweging bestaat uit vrijwilligers zonder lidmaatschap of religieuze gelofte. Naast de jongeren die in het studenhuis wonen zijn er ook heel wat andere jongeren die naar de vieringen komen en zich engageren om op zaterdag de kinderen te begeleiden in de Vredesklas. Jongeren die zich op die manier engageren, groeien in hun geloof en kunnen zich, eenmaal volwassen, verder inzetten in hun parochie of waar ze ook terecht komen in hun leven. Priester Lode vertelt ons dat hij zijn roeping ontvangen heeft vanuit zijn engagement als jongere binnen de Sint-Michielsbeweging. "We zijn allemaal geroepen om te leven vanuit ons doopsel, een roeping die voor iedereen gelijk is", benadrukt priester Lode. "Daarom investeren we ook heel wat om de betekenis van het doopsel uit te diepen. Christen zijn is groeien in relatie met God en groeien in de inzet voor de naaste. Dit heeft veel te maken met verinnerlijking. We proberen vooral verbindend te zijn, polarisatie te vermijden. Ook binnen de kerk zien we dat sommige mensen heimwee hebben naar hoe het vroeger was of juist alles

willen veranderen. Op een plaats als Taizé, waar we deze zomer met jongeren naartoe trokken, speelt deze polarisatie niet. Men gaat er naar de diepte, naar de vraag van hoe is de band met Christus." Later in ons gesprek komen we terug op de spiritualiteit van de beweging, waarbij priester Lode de nadruk op het doopsacrament toepast op zijn eigen priesterleven: "Het is zoals de leuze van kardinaal De Kesel 'Met u ben ik christen'. De priester staat niet boven de andere christenen, hij is niet meer christen, maar hij gaat samen met de andere gelovigen op weg en is in de eerste plaats dienstbaar aan de gemeenschap."

Er wordt heel veel aandacht besteed aan vorming van de jongeren, zowel na de vieringen als op zaterdagen of tijdens een abdijweekend. In de zomer zijn er kampen voor de tieners, initiatieven voor de jongvolwassenen zoals tijdens de Hope Hapening met paus Franciscus, een Taizéreis of deelname aan de Wereldjongerendagen. "Het klimaat waar jongeren samenzijn in een gelovige context geeft de mogelijkheid om naar de diepte te gaan", geeft priester Lode ons ook mee.

In elk huis zijn er telkens twee mensen verantwoordelijk waarvan minstens één iemand pastoraal gevormd is. Soms is er ook een priester verbonden. Naast de mensen die professioneel actief zijn in de beweging is er ook telkens een team van vrijwilligers dat mee instaat voor het onthaal na de vieringen, voor het onderhoud van de gebouwen en de tuin en voor de sociale initiatieven zoals de sociale winkel 'Potpourri'. De vrijwilligers zorgen voor het bijeenbrengen van de voorraad en de administratie. Het zijn de jongeren die effectief in de winkel staan en contact hebben met de mensen in nood die bij Sint-Michiël komen aankloppen.

Samenwerking

De Sint-Michiëlsbeweging wil geen eiland zijn binnen de kerk en de maatschappij. Er wordt graag samengewerkt met de plaatselijke parochie, met Kamino, de jeugddienst van de verschillende bisdommen waar ze actief is. Daarnaast zijn er ook heel wat sociale voorzieningen waar er wordt mee samengewerkt zoals OCMW en CAW. Naast de contacten met de nieuwe bewegingen is er ook goed contact met de zusters van Don Bosco te Kortrijk of de zusters van Moeder Teresa in Gent en in Leuven met de

San Damiano groep van de gemeenschap van Tiberiade. Er zijn geen bevooroordeelde partners. "Vriendschap is een belangrijk aspect van onze spiritualiteit. Ook al is onze cultuur niet christelijk, toch mogen we onze cultuur en de wereld waarin we leven omarmen", verzekert ons priester Lode. "Als christen mag je niet vijandig zijn tegen de cultuur waarin je leeft maar proberen om zoals Jezus zegt gist te zijn in het deeg, zout te zijn dat smaak geeft en een licht te zijn."

Toen Priester Geert en priester Noël zijn gestart in 1993 hebben ze er dadelijk voor gekozen om niet 'alleen' te werken maar sterk geïnspireerd door de spiritualiteit van Don Bosco zijn ze begonnen met jongeren rondom zich te verzamelen. Don Bosco was iemand die de jongeren vooraan plaatste maar achter de jongeren bleef staan om hen te ondersteunen. Uit het voorbeeld van Don Bosco namen ze mee om de jongeren te laten experimenteren, hen al vroeg een verantwoordelijkheid te laten opnemen om te leren vanuit hun fouten. "Dat zit er nog sterk in dat we jongeren laten proberen, maar er ook achter staan als ze vragen hebben", benadrukt priester Lode. "Zowel priester Noël als priester Geert namen heel veel tijd om tussen de jongeren te staan, om in hun leefwereld binnen te treden. Priester Noël Bonte is op 15 januari 2016 gestorven aan kanker. Priester Geert is nog steeds actief bij de jongeren in het Sint-Michiëls huis te Kortrijk en als leraar. "Hij is een sterk inspirerende persoon, vooral door zijn eenvoud, door zijn omgang met de mensen", getuigt de coördinator.

Priester Lode

"Als jongere ben ik in een gelovig gezin opgegroeid. Als adolescent heb ik daar-
tegen een beetje gecontesteerd. Als
zestienjarige ben ik via de jeugdbeweging
en door de verhalen van het geloof door te
vertellen er terug beginnen in te geloven.
Met de jeugdbeweging ben ik ook in de
abdij van Westvleteren geweest en heb
ik er mijn geloof kunnen verdiepen. Een
vriendin bracht me in contact met de Sint-
Michielsbeweging. Ik was gewoon van naar
een viering te gaan waar het grootste deel
van de mensen mijn grootouders konden
zijn. Bij de vieringen van Sint-Michiël kreeg
ik het gevoel van wauw, dat kan ook. Ik zag
plots een kerk waar er heel veel jongeren
waren. Een paar jaar later, terwijl ik werkte
met mensen met een beperking, voelde
ik nog een gebrek aan zingeving in mijn
leven. Er werd bij Sint-Michiël tijdens de
advent een school van gebed aangeboden
waar ik aan meedeelde. Tijdens de vier
woensdagen dat we samenkwamen om te
leren bidden heb ik andere jongeren leren
kennen die ook actief waren in de zorg-
sector. We konden zeer goed met mekaar
uitwisselen hoe we ons geloof beleefden
in ons dagelijks werk. Dat deed me zoveel
deugd zodat ik na enkele bijeenkomsten bij
mezelf dacht: 'dat is iets voor mijn leven'.
Er was op dat moment een project om
mee te leven met de gemeenschap door
in te wonen in het Sint-Michiëlshuis. Ik zou
hiervoor moeten verhuizen en mijn job
opgeven. Ik heb het nog eventjes uitge-
steld, maar in het jaar 2000 heb ik gevoeld

dat dit echt mijn roeping was. Ik ben
verhuisd naar Kortrijk en heb er meege-
leefd met de priesters. Als priester zou ik de
gemeenschap nog beter kunnen dienen,
dacht ik daarop. Ik ben naar het seminarie
gegaan en sinds 2010 ben ik priester. Mijn
grote droom was om wat ik meegemaakt
had in Kortrijk verder uit te bouwen op
andere plaatsen. Ondertussen is de Sint-
Michielsbeweging op zeven plaatsen en is
die droom toch een beetje uitgekomen. Ik
mocht met drie andere jongeren het Sint-
Michielshuis in Brugge, waar ik nu woon,
opstarten in 2008. Sint-Michiël is voor mij
een tweede familie geworden. Sint-Michiël
is mijn eerste benoeming, omdat ik als
begeleidende priester ook verantwoor-
delijk ben voor de Sint-Michielsbeweging.
Ik ga heel veel van de ene gemeenschap
naar de andere. Daarnaast ondersteun ik
als meewerkend priester de parochiepas-
toraal in de binnenstad van Brugge.

Kris Vermael

Dhr. Kris Vermael is gepensioneerd, woont in de buurt van het Sint-Michielshuis in Kortrijk en heeft een gezin met kinderen en kleinkinderen. Hij vertelt ons over zijn engagement: "Ik ben verantwoordelijke geworden bij de Sint-Michielsbeweging na een loopbaan in de ouderenzorg. Ik heb 14 jaar in de ouderenzorg gewerkt. Ik was ook voorzitter van een VZW voor ontwikkelings-samenwerking die, omdat er vanuit de VZW ook sociale engagementen in het eigen land werden gesteund, al een paar keer de Sint-Michielsbeweging had gesteund. De eerste dag van mijn pensioen, was ik per toeval in de misviering bij Sint-Michiel. Toen priester Geert hoorde van mijn pensioen vroeg hij mij of ik al een engagement had. Ik antwoordde dat ik het allemaal een beetje op mij af liet komen. Hij vroeg daarop of ik mij niet in de beweging wou engageren. Zo ben ik in de beweging gerold. Naderhand heeft men mij gevraagd,

om als algemeen coördinator, de verschillende gemeenschappen wat op te volgen, maar ook ondersteuning te bieden bij alles wat niet strikt pastoraal is vanuit mijn ervaring als leidinggevende met een beetje bouwkundige kennis. Zodat de mensen die pastoraal gevormd zijn zich kunnen bezighouden met de jongeren en niet volledig benomen zijn met administratieve en technische dingen. Vandaar mijn ondersteuning."

Kris Vermael kende de gemeenschap al voor hij zich engageerde: "De vieringen waren telkens goed verzorgd. De gemeenschap bij Sint-Michiel is een zeer gemengde gemeenschap met veel jonge mensen en gezinnen, ook vanuit andere nationaliteiten." De keuze van de liederen tijdens de vieringen is meer hedendaags. Een belangrijk aspect van de samenkomsten is het gemeenschap vormen.

*De
vriendschap
met Christus
is ons hart,
de
vriendschap
met jongeren
en mensen
in nood zijn
onze longen!*

In het programma
'Ga tot Jozef'
maken we maandelijks
kennis met een
heiligdom in de wereld
toegewijd aan de
Heilige Jozef

©Dariusz Szyling

'Sint-Jozef van Kalisz'

Nele Uytterhoeven

Sinds het begin van de 17e eeuw is Kalisz één van de belangrijkste bedevaartsplaatsen voor de verering van Sint-Jozef in Polen. Deze verering hangt nauw samen met een afbeelding van de Heilige Familie.

Volgens de overlevering vindt het heiligdom haar oorsprong in 1670, toen een inwoner van het dorp Szulec genezen werd door de tussenkomst van Sint-Jozef. Op een nacht in het begin van de jaren 1670 wendde een oudere man met de naam Stobienia, die leed aan een ernstige ziekte die hem verlamd had, zich tot de heilige Jozef om een einde te maken aan zijn lijden en voor hem de genade van een goede dood te verkrijgen. De volgende nacht verscheen de Echtgenoot van de Maagd Maria aan hem in een droom en beloofde hem genezing als hij opdracht gaf tot het maken van een schilderij van de Heilige Familie met het opschrift "Ga naar Jozef" en het aanbod aan de collegiale kerk in Kalisz.

Stobienia vertrouwde dit werk, met de door Sint-Jozef voorgeschreven details - volgens een bepaalde overlevering - toe aan een onbekende schilder uit de lage landen van de school van Rubens. Wie de echte schilder was is niet geweten. Toen Stobienia het schilderij ontving dat hij had besteld, kuste de oude man het op de meest vrome manier en kon hij zijn

benen terug gebruiken. Kort na de installatie van het schilderij in Kalisz begonnen de genaden in overvloed te komen.

In 2001, toen de huidige rector van het Heiligdom Jacek Plota werd aangesteld, werd er een kroniek opgesteld van alle wonderen. Naast deze Kroniek van Genaden en Wonderen zijn er ook boeken van votieoffers, eeuwigdurende missen, weldoeners en pelgrims. Er is echter nog een bijzondere eerdere publicatie, die wordt bewaard in de schatkamer van de Basiliek: *'Wonderen en genaden gedaan op voorspraak van de H. Jozef'* neergeschreven door Mgr. Stanisław Józef Klossowski aan het einde van de 18^e eeuw (1780), waarin 600 genaden en wonderen worden beschreven vanaf de tijd van het maken van het schilderij tot aan de tijd van Mgr. Klossowski, een van de grootste hoeders van dit heiligdom. Omstreeks die tijd, in 1796, werd het beeld van Sint-Jozef, als eerste Jozefbeeld ter wereld, pontificaal gekroond.

Aan het einde van de 17^e eeuw en gedurende de hele 18^e eeuw bloeide de verering van Sint-Jozef intens op. Deze periode wordt 'de gouden eeuw' van de Poolse Jozefologie¹ genoemd. Helaas zijn door talrijke diefstallen enkele van de votieoffers uit die tijd verdwenen. De overvloed aan gerapporteerde wonderen op voorspraak van de heilige Jozef in Kalisz is nooit afgenomen, met nog zeer recente meldingen. De devotie nam na de 18^e eeuw wel wat af maar kende een heropleving naar aanleiding van enkele grote gebeurtenissen.

Wat de wonderbaarlijke betekenis van het schilderij buiten de grenzen van Polen bekend

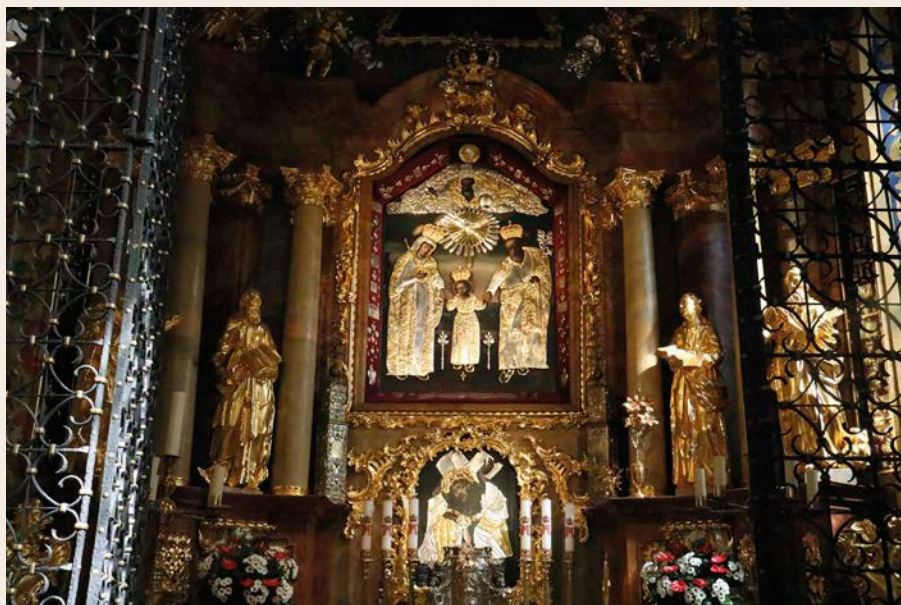
¹Jozefologie is de theologische studie van Sint Jozef.

maakte, was ongetwijfeld het verhaal van de priesters van Dachau, die tijdens de Tweede Wereldoorlog van een bloedbad werden gered op voorspraak van de heilige Jozef van Kalisz. Aan het einde van de Tweede Wereldoorlog werden 30.000 gevangenen, waaronder duizend priesters, op miraculeuze wijze gered door de tussenkomst van Sint-Jozef, precies drie uur voor de geplande vernietiging van het kamp. De Amerikanen zouden het kamp pas de volgende dag binnengaan, maar veranderden hun plannen en kwamen op 29 april in de late namiddag al binnen.

De populariteit van het heiligdom groeide nadien enorm en werd eind jaren zestig geconsolideerd met de oprichting van het Centrum Józefologiczne, het eerste internationale studiecentrum over Sint-Jozef, dat de aanzet gaf tot het houden van een aantal evenementen en conferenties over hem.

Het bezoek van paus Johannes Paulus II aan het heiligdom van Kalisz in 1997 zorgde voor wereldwijde bekendheid van Sint-Jozef van Kalisz. Tijdens zijn bezoek in Kalisz vertrouwde paus Johannes Paulus II alle Poolse gezinnen en de bescherming van ongeborn kinderen in Polen en de rest van de wereld toe aan Sint-Jozef.

Oorspronkelijk werd de

HET BEROEMDE SCHILDERIJ TOONT HET KIND JEZUS TUSSEN DE HEILIGE MAAGD MARIA AAN ZIJN LINKERZIJDE EN SINT JOZEF AAN ZIJN RECHTERZIJDE. HUN HOUDING SUGGEREERT DAT ZE OP REIS ZIJN. DE BEWEGING DIE JOZEF IN GANG ZET, SYMBOLISEERT DE TERUGKEER VAN DE DOOR HET KRUIS VERLOSTE MENSHEID NAAR GOD. BOVEN HEN ZIEN WE DE HEILIGE GEEST, TRADITIONEEL AFGEBEELD ALS EEN DUIF, EN DAARBOVEN GOD DE VADER.

Heilige Familie gekozen als patroonheilige van het bisdom, maar een jaar later ontving het bisdom een pauselijke brief waarin stond dat "Sint-Jozef, de echtgenoot van de Maagd Maria en de beschermer van de Verlosser", de patroonheilige van het bisdom Kalisz (opgericht in 1992) zou worden. Deze keuze was ongetwijfeld verbonden met het schilderij van Sint-Jozef van Kalisz, dat de Heilige Familie toont: Jezus, Maria en Sint-Jozef.

Jaarlijks leidt de bisschop de grote plechtigheden in het heiligdom en opent hij het

landelijk symposium over Sint-Jozef. Hij viert ook de Mis tijdens verschillende nationale bedevaarten, waaronder die van de priesters die gevangenen zaten in het concentratiekamp Dachau.

Sint-Jozef wordt door veel mensen als hun voor spreker bij God gekozen, vooral door degenen die in de maatschappij worden uitgesloten, zoals de armen, daklozen, werklozen en zieken. Aan het begin van het derde millennium wees paus Johannes Paulus II Sint-Jozef aan als voorbeeld en helper voor de wereld.

DE VERERING VAN SINT-JOZEF BLIJFT ZICH UITBREIDEN, MET TALRIJKE BEDEVAARTEN VANUIT HEEL POLEN EN EEN GROEIEND AANTAL DEVOTIES BINNEN HET BISDOM.

Ga tot Jozef

1ste en 3de woensdag van de maand om 13uur

**Herhaling:
op vrijdag in diezelfde week om 20u15**

IN DE KIJKER

Net terug van een prachtige werkreis naar Seveso bij Milaan, voor het 9de congres van de Wereldfamilie van Radio Maria, blikken we terug met dankbaarheid en vol enthousiasme. Ontmoetingen, gesprekken, werkgroepen, gebed,... het programma zat bomvol. Maar erg was dat niet, het bleef toch telkens boeiend, interessant, leuk. Ik heb ontelbare mooie herinneringen die ik nooit meer ga vergeten.

Wekwamen toe op vrijdagmiddag in Milaan, samen met priester Karlo (onze directeur), Els (onze voorzitter), de directeur van Radio Maria Burkina Faso, de zeer vriendelijke Père Laurent en de voorzitter van de radio aldaar met een bijzonder mooie naam Dieudonné. We werden opgehaald door een medewerker van Radio Maria Italië, Andrea. Vol enthousiasme ontving hij ons en bracht ons naar onze locatie voor de volgende dagen: het Ambrosiaans Centrum in Seveso, een oud klooster dat nu voor retraites wordt gebruikt.

We waren met veel! Ongeveer zo'n 250 mensen namen deel aan het congres. De meeste waren uiteraard de priesterdirecteurs en voorzitters (het congres is namelijk vooral voor hen

bedoeld) en enkele medewerkers van andere radio's waaronder ikzelf.

Deze reis was werkelijk een Godsgeschenk. De grote familie, die Radio Maria is, van dichtbij ontmoeten was een verrijking. De momenten waar we samen in werkgroepen werden verdeeld om op verschillende vragen te antwoorden brachten ons aan het denken over de werking bij onze eigen radio, gaven ons inzichten en ook ideeën. *Hoe organiseren jullie de vrijwilligers? Hoe vragen jullie de luisteraars om giften als het even moeilijk is? Wat doen jullie tijdens de Mariathon? Hoe kunnen we elkaar als zuster-radio's helpen? Hoe kunnen we elkaar ondersteunen als het nodig is? Kunnen we elkaar af en toe eens ontmoeten buiten de*

samenkomsten die georganiseerd worden door de Wereldfamilie? Hoe kunnen we het Evangelie nog beter verkondigen? Wat zijn de meest beluisterde uitzendingen bij jullie?

U raadt het al: het waren boeiende gesprekken waardoor we, eigenlijk al na enkele momenten, het gevoel hadden dat we elkaar al jaren kenden, al jaren met elkaar praatten. Het was precies als thuiskomen.

Natuurlijk kwam Padre Livio, programmadirecteur van Radio Maria Italië, verschillende conferenties geven. Onder andere over de uitspraak van het Vaticaan over Medjugorje, de 'nihil obstat', en wat het betekent voor Radio Maria. Binnenkort zullen we verschillende uitzendingen hier aan wijden.

Er waren nog veel mooie momenten: ik denk dan in het bijzonder aan zondag, een spirituele dag zoals het op het programma stond. Na twee bijzondere conferenties waaronder één van priester Karlo over de Eucharistie, vertrokken we naar Erba. We hebben een bezoek gebracht aan de gebouwen van de Wereldfamilie. Prachtig! Midden in een prachtige tuin waar we ook de rozenkrans hebben gebeden, staat het grote gebouw van de hoofdzetel. Het gebouw met een ruime inkom, veel werk- en vergaderruimte, met een mooie kapel, leek ons werkelijk een ideale locatie om deze wereldorganisatie te sturen. Op de bovenste verdieping was het mogelijk om veel technische apparatuur te bekijken, in een studio te gaan zitten en in gesprek te gaan met één van de techniekers. We hebben uiteraard veel foto's genomen voor onze eigen techniker Eduardo, inspiratie voor later misschien, als de Voorzienigheid het toelaat?

Wij moeten ons bekeren. Het is noodzakelijk. We moeten zoveel liefde voor Maria hebben. De voorzitters, directeurs en medewerkers. Als Maria niet onze liefde heeft, onze gids is, zijn we enkel luide cymbalen maar doen niets goed en kunnen we zelfs slecht doen.

- Pater Livio -

TIJDENS HET CONGRES WAS ER OOK DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE WERELDFAMILIE VAN RADIO MARIA. ER WERDEN ENKELE NIEUWE BENOEMINGEN GEDAAN. ONZE EIGEN PROGRAMMADIRECTEUR PRIESTER KARLO WERD BENOEMD TOT LID VAN HET BESTUUR VAN DE WERELDFAMILIE. EEN EXTRA TAAK DIE HIJ ER OOK BIJ KRIJGT, OP VRAAG VAN PADRE LIVIO, IS DE VORMING VAN DE NIEUWE PRIESTER-DIRECTEURS VAN ALLE RADIO MARIA'S OP HET EUROPEES CONTINENT, ALSOOK HET AANSPEERKUNT BIJ MOEILIKHEDEN. VAN HARTE PROFICIAT PRIESTER KARLO!

Onze-Lieve-Vrouw moet onze koningin zijn, de koningin van ons leven, onze gedachten. En dit kan enkel als we bidden. Als we tijd nemen om te bidden, zondag naar de mis gaan en dagelijks de rozenkrans bidden. Anders dragen we geen vrucht. We moeten kinderen van Maria zijn.

- Pater Livio -

We hebben natuurlijk ook Radio Maria Italië bezocht. Dat stond zeker op de planning. Het was de wens van Padre Livio om samen met alle directeurs en voorzitters, even terug te komen naar de bron, daar waar alles begonnen is voor Radio Maria. Een klein parochieradiootje en vandaag de dag actief in meer dan 84 landen. Wat is het charisma? Wat is het doel van Radio Maria? Padre Livio heeft ons meermaals gesproken over dit thema. We zijn daarom ook de lokalen van waar Radio Maria Italië het eerst is beginnen uitzenden, in Erba, gaan bezoeken. Ondertussen is het ingericht als een klein museum. In de avond mochten we het graf van

de stichter van de Wereldfamilie Emanuele Ferrario bezoeken. Een bijzonder moment.

De woorden van Padre Livio zinderen nog na in mijn hart. Hij vertelde dat we ons geloof moeten verdiepen. Ook zei hij dat we Onze-Lieve-Vrouw moeten liefhebben en een relatie met haar opbouwen, zoals met een moeder, zeker als je voor haar radio werkt. 'Word apostel van Maria, word soldaat van Maria' zei hij nog.

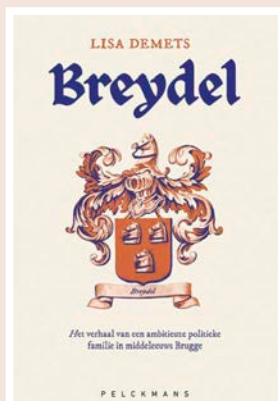
Met de bisschopsleuze van de heilige paus Johannes Paulus II wens ik mijn kort verslag te eindigen. 'Totus Tuus'. 'Geheel de Uwe'. Want als uw dochter kan u van mij een betere apostel van Jezus Christus maken.

Onderstaand boek en website werd in de voorbije uitzendingen aan de luisteraars voorgesteld.

herbeluister alle voorbije afleveringen op:
www.radiomaria.be/de-leeswijzer

De leeswijzer

Breydel

Het verhaal van een ambitieuze politieke familie in middeleeuws Brugge

Geen middeleeuwse familie is zo alomtegenwoordig in ons collectieve geheugen als de familie Breydel. Er is het voetbalstadion, de ham en een telg pronkt zelfs stoer op een standbeeld op de Grote Markt in Brugge. Of hun voorvader nu werkelijk een rol heeft gespeeld tijdens de Guldensporenslag op 11 juli 1302 is nog steeds voer voor discussie, maar de Brugse Breydels verlieten het slagveld alvast symbolisch als winnaars.

Dit boek brengt de geschiedenis achter de succesvolle branding van de Brugse familie Breydel. Middeleeuwse kronieken vormen de rode draad in dit verhaal over de weg naar de macht van de beroemdste Brugse beenhouwersfamilie uit de veertiende en vijftiende eeuw.

Titel: Breydel, het verhaal van een ambitieuze politieke familie in middeleeuws Brugge

Auteur: Dr. Lisa Demets

Kostprijs: € 25

Uitgeverij: Uitgeverij Pelckmans

ISBN: 9789464341799

didoc.be
dienst voor documentatie

didoc.be

In gesprek met Raf Elsen

didoc.be is de afkorting van 'dienst voor documentatie'. Deze website wil een christelijk standpunt innemen over vraagstukken rond het geestelijke leven, ethiek, het gezin, enz. Sinds de opstart in 2000 publiceerd en verkochten de oprichters tal van artikels, brochures, DVD's en boeken over uiteenlopende onderwerpen. Onder die boeken bevinden zich de werken van de heilige Josemaría Escrivá, stichter van het Opus Dei: zijn boodschap inspireerde de auteurs van dit initiatief.

De verantwoordelijke uitgever van didoc.be is Raf Elsen. Hij is ook verantwoordelijk voor didoc.be/nl shop. Georges Rouel beheert de Franstalige versie, didoc.be/fr shop. E.H. Philippe Dalleur, doctor in de toegepaste wetenschappen en in de filosofie, coördineert de redactie van didoc papers. De verantwoordelijkheid voor de artikels die in didoc papers worden opgenomen, berust uitsluitend bij hun auteur.

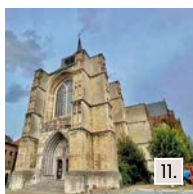
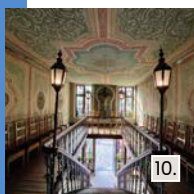
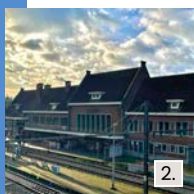
Pelgrim in eigen land

Kevin Colle

Diest

Ook in oktober, de rozenkransmaand, trok de Pelgrim er weer op uit. Deze keer bezochten we de 'Oranjestad'. We liepen langs de Demer, hadden een ontmoeting met de Heren van Diest en de prinsen van Oranje, we bezochten prachtige kerken, kapelletjes en parken, op weg naar de geboortegrond van Johannes Berchmans!

Ga ons achterna, trek je wandelschoenen aan en ga op bedevaart naar het geboortehuis van deze jonge heilige en bid een tientje langsheen de uitermate boeiende geschiedenis van deze stad.

1. Geboortehuis heilige Johannes Berchmans 2. Station van Diest 3. De Demer 4. Boerenkrijgplein 5-7. Begijnhof 6. Baroke toegangspoort van het begijnhof 7. Begijnhof 8. Kapel van Onze Lieve Vrouw van 7 Weeën 9. Monumentale ingangspoort van het Warandepark 10. Geboortehuis heilige Johannes Berchmans 11. Sint-Sulpitiuskerk 12. Lakenhalle 13. Lourdesgrot in de Onze-Lieve-Vrouwekerk

**Iedere
donderdag
om 20u30**

*met heruitzending
op vrijdag om 7u30
en op zondag
om 13u*

PROGRAMMAOVERZICHT

28 oktober – 3 november 2024

HH. Simon en Judas apostelen

MAANDAG 28/10		DINSdag 29/10		WOENSDAG 30/10		DONDERDAG 31/10	
7:30	Boecat	7:30	Boecat	7:30	Boecat	7:30	Boecat
9:50	Catechismus	9:50	Catechismus	9:50	Radio Vaticaan live	9:50	Catechismus
10:30	De Kerk spreekt	10:30	Religieuze Poëzie	10:30	Heiligen getuigen	10:30	De rots in de branding
13:00	Rozenkrans vanuit Kibeho	13:00	Kerk in Nood	13:00	Ga tot Jozef	13:00	Klassiekuur
14:15	Vivendo	14:15	Radio Vaticaan	14:30	Zwerver voor God	14:15	De wereld van Radio Maria
16:00	Boecat	16:00	Boecat	16:00	Boecat	16:00	Boecat
17:30	Radio Vaticaan	17:30	De wereld van Radio Maria	17:30	Talitakoum	17:30	Radio Vaticaan
19:30	Gebed Sant'Egidio	19:30	De rots in de branding	19:30	Gebed Sant'Egidio	19:30	Het Inzicht
20:15	De Kerk leeft	20:30	De Kerk spreekt	20:15	Kerk in Nood	20:30	Pelgrim in eigen land

4 – 10 november 2024

H. Carolus Borromeo

H. Willibrordus

MAANDAG 4/11		DINSdag 5/11		WOENSDAG 6/11		DONDERDAG 7/11	
7:30	Elke dag telt	7:30	Elke dag telt	7:30	Elke dag telt	7:30	Elke dag telt
9:50	Catechismus	9:50	Catechismus	9:50	Radio Vaticaan live	9:50	Catechismus
10:30	De Kerk spreekt	10:30	Religieuze Poëzie	10:30	Heiligen getuigen	10:30	De rots in de branding
13:00	Rozenkrans vanuit Kibeho	13:00	Kathvisie	13:00	Ga tot Jozef	13:00	Klassiekuur
14:15	Vivendo	14:15	Radio Vaticaan	14:30	Zwerver voor God	14:15	De wereld van Radio Maria
16:00	Elke dag telt	16:00	WF Rozenkrans vanuit Betlehem*	16:00	Elke dag telt	16:00	Elke dag telt
17:30	Radio Vaticaan	17:30	De wereld van Radio Maria	17:30	Talitakoum	17:30	Radio Vaticaan
19:30	Gebed Sant'Egidio	19:30	De rots in de branding	19:30	Gebed Sant'Egidio	19:30	Het Inzicht
20:15	De Kerk leeft	20:30	De Kerk spreekt	20:15	Kathvisie	20:30	Pelgrim in eigen land

*indien de situatie het toelaat

11 – 17 november 2024

H. Martinus van Tours

H. Josaphat

MAANDAG 11/11		DINSdag 12/11		WOENSDAG 13/11		DONDERDAG 14/11	
7:30	Elke dag telt	7:30	Elke dag telt	7:30	Elke dag telt	7:30	Elke dag telt
9:50	Catechismus	9:50	Catechismus	8:50	Radio Vatican Live	9:50	Catechismus
10:30	De Kerk spreekt	10:30	Mystieke lectuur	10:30	Heiligen getuigen	10:30	De rots in de branding
13:00	Rozenkrans vanuit Kibeho	13:00	De Kerkleraars	13:00	De Leeswijzer	13:00	Klassiekuur
14:15	Vivendo	14:15	Radio Vaticaan	14:30	Zwerver voor God	14:15	De wereld van Radio Maria
16:00	Elke dag telt	16:00	Elke dag telt	16:00	Elke dag telt	16:00	Elke dag telt
17:30	Radio Vaticaan	17:30	De wereld van Radio Maria	17:30	Talitakoum	17:30	Radio Vaticaan
19:30	Gebed Sant'Egidio	19:30	De rots in de branding	19:30	Gebed Sant'Egidio	19:30	Het Inzicht
20:15	De Kerk leeft	20:30	De Kerk spreekt	20:15	De Kerkleraars	20:30	Pelgrim in eigen land

Allerheiligen		Allerzielen		31 ^{ste} zondag door het jaar	
VRIJDAG 1/11		ZATERDAG 2/11		ZONDAG 3/11	
7:30	Pelgrim in eigen land	7:30	Boecat	7:30	Boecat
8:50	Kinderen van het Licht	9:50	Catechismus	8:50	De rots in de branding
10:00	Eucharistieviering	10:30	Talitakoum	10:00	Eucharistieviering
13:00	Kruisweg	13:00	Kinderen van het Licht	13:00	Pelgrim in eigen land
14:15	Radio Vaticaan	14:30	Zwerver voor God	14:15	Vivendo
16:00	De Kerk leeft	16:00	Boecat	16:00	Boecat
17:30	De Week van Radio Maria	17:30	Jeugdcatechese	17:30	Jeugdcatechese
19:30	Muziek	19:30	Vivendo	19:30	De wereld van Radio Maria
20:15	Ga tot Jozef	20:30	Religieuze Poëzie	20:15	Klassiekuur

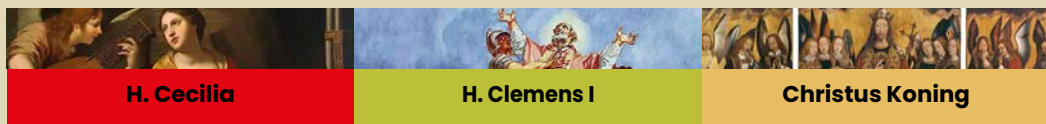
VRIJDAG 8/11		ZATERDAG 9/11		ZONDAG 10/11	
7:30	Pelgrim in eigen land	7:30	Elke dag telt	7:30	Elke dag telt
9:50	Catechismus	9:50	Catechismus	8:50	De rots in de branding
10:30	Menslievend	10:30	Talitakoum	10:00	Eucharistieviering
13:00	Kruisweg	13:00	Menslievend	13:00	Pelgrim in eigen land
14:15	Radio Vaticaan	14:30	Zwerver voor God	14:15	Vivendo
16:00	De Kerk leeft	16:00	Elke dag telt	16:00	Elke dag telt
17:30	De week van Radio Maria	17:30	Jeugdcatechese	17:30	Jeugdcatechese
19:30	Gebed Sant'Egidio	19:30	Vivendo	19:30	De wereld van Radio Maria
20:15	Ga tot Jozef	20:30	Religieuze Poëzie	20:15	Klassiekuur

H. Albertus de Grote		H. Gertrudis van Helfta		33 ^{ste} zondag door het jaar	
VRIJDAG 15/11		ZATERDAG 16/11		ZONDAG 17/11	
7:30	Pelgrim in eigen land	7:30	Elke dag telt	7:30	Elke dag telt
9:50	Catechismus	9:50	Catechismus	8:50	De rots in de branding
10:30	Kinderen van het licht	10:30	Talitakoum	10:00	Eucharistieviering
13:00	Kruisweg	13:00	Kinderen van het licht	13:00	Pelgrim in eigen land
14:15	Radio Vaticaan	14:30	Zwerver voor God	14:15	Vivendo
16:00	De Kerk leeft	16:00	Elke dag telt	16:00	Elke dag telt
17:30	De Week van Radio Maria	17:30	Jeugdcatechese	17:30	Jeugdcatechese
19:30	Gebied Sant'Egidio	19:30	Vivendo	19:30	De wereld van Radio Maria
20:15	De Leeswijzer	20:30	Mystieke lectuur	20:15	Klassiekuur

Dagelijks op Radio Maria

6:00	Bijbellezing
6:30	Lezingendienst
7:00	Angelus
7:05	Rozenkrans
8:30	Lauden
9:00	H. Mis (Zondag om 10u)
9:50	Catechismus
11:30	Het Woord spreekt: lezing en bezinning van de H. Schrift (behalve op vrijdag)
12:00	Angelus
12:05	Middaggebed
12:15	Rozenkrans
12:40	Het heiligenverhaal van de dag
15:00	Uur van de Goddelijke Barmhartigheid
17:00	Vespers
18:30	Rozenkrans
19:00	Het heiligenverhaal van de dag gevolgd door 'Het Woord spreekt' (behalve op vrijdag)
21:30	Completen
21:45	Heiligen getuigen
22:30	Catechismus
23:30	Rozenkrans

H. Cecilia

H. Clemens I

Christus Koning

VRIJDAG 22/11

ZATERDAG 23/11

ZONDAG 24/11

7:30	Pelgrim in eigen land	7:30	Elke dag telt	7:30	Elke dag telt
9:50	Catechismus	9:50	Catechismus	8:50	De rots in de branding
10:30	Menslievend	10:30	Talitakoum	10:00	Eucharistieviering
13:00	Kruisweg	13:00	Menslievend	13:00	Pelgrim in eigen land
14:15	Radio Vaticaan	14:30	Zwerver voor God	14:15	Vivendo
16:00	De Kerk leeft	16:00	Elke dag telt	16:00	Elke dag telt
17:30	De week van Radio Maria	17:30	Jeugdcatechese	17:30	Jeugdcatechese
19:30	Gebed Sant'Egidio	19:30	Vivendo	19:30	De wereld van Radio Maria
20:15	Ga tot Jozef	20:30	Religieuze Poëzie	20:15	Klassiekuur

H. Andreas apostel

Eerste adventszondag

VRIJDAG 29/11

ZATERDAG 30/11

ZONDAG 1/12

7:30	Pelgrim in eigen land	7:30	Elke dag telt	7:30	Elke dag telt
8:50	Kinderen van het Licht	9:50	Catechismus	8:50	De rots in de branding
10:00	Eucharistieviering	10:30	Talitakoum	10:00	Eucharistieviering
13:00	Kruisweg	13:00	Kinderen van het Licht	13:00	Pelgrim in eigen land
14:15	Radio Vaticaan	14:30	Zwerver voor God	14:15	Vivendo
16:00	De Kerk leeft	16:00	Elke dag telt	16:00	Elke dag telt
17:30	De week van Radio Maria	17:30	Jeugdcatechese	17:30	Jeugdcatechese
19:30	Gebed Sant'Egidio	19:30	Vivendo	19:30	De wereld van Radio Maria
20:15	Ga tot Jozef	20:30	Religieuze Poëzie	20:15	Klassiekuur

DONDERDAG 28/11

- 06u30: Lezingendienst
- 07u: Rozenkrans
- 08u30: Laudén
- 09u00: Eucharistieviering
- 12u00: Angelus
- 12u05: Middaggebed
- 12u15: Rozenkrans
- 15u00: Uur van Barmhartigheid
- 17u00: Vespers
- 21u30: Completen

Nodig gerust vrienden, familie en gebedsgroepen uit.
Van harte welkom!

Catechismus

November

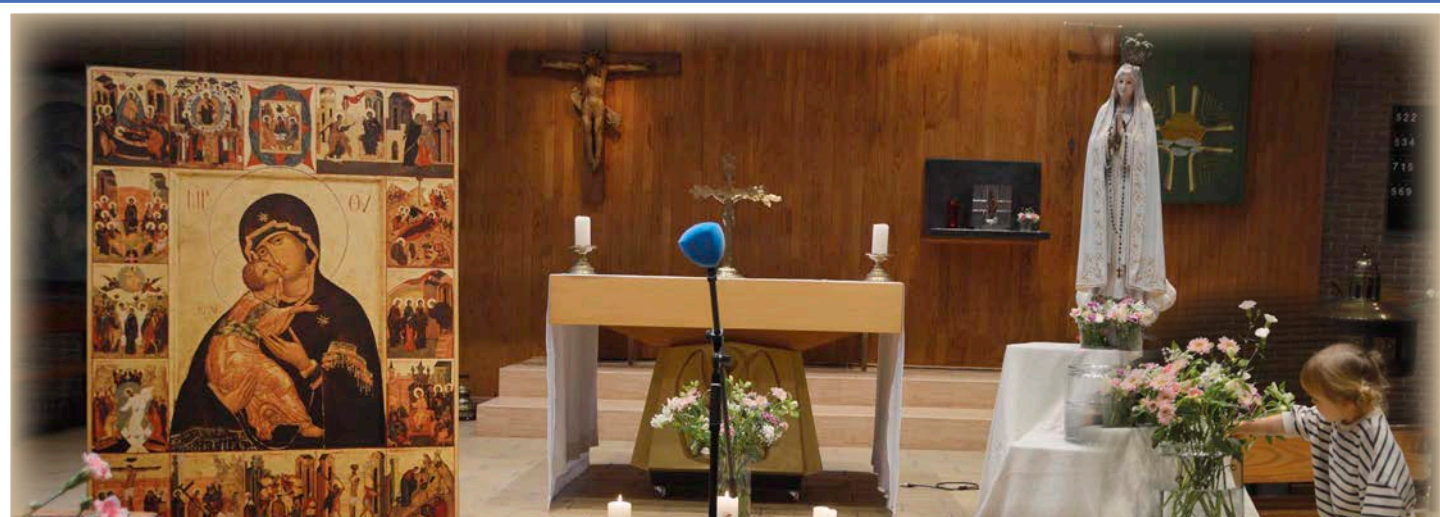
vanaf 4 november

CATECHESEREKES
OVER HET GEBED

IN VOORBEREIDING
VAN HET JUBELJAAR
DAT BEGINT MET KERSTMIS

door E.P. Michel Copin

Op maandag, dinsdag,
donderdag, vrijdag en
zaterdag om 9u50

18 OKTOBER BIJ RADIO MARIA
DE KINDEREN DIE DEELNAMEN AAN DE ACTIE
"ÉÉN MILJOEN KINDEREN BIDDEN DE ROZENKRANS"

Uit de teksten van de kerkvaders:

Over het bidden voor de overledenen

Gedurende de tijd die tussen de dood van de mens en zijn opstanding ligt, bevindt de ziel zich in bepaalde verborgen plaatsen, al naar gelang de verdiensten van elke ziel tijdens haar leven in het vlees, waar ze ofwel rust geniet ofwel beproevingen ondergaat. Ook kan niet ontkend worden dat de zielen van de doden verkwikking en verlichting krijgen door de vroomheid van hun geliefden op aarde, telkens als het offer van de Middelaar wordt gebracht of aalmoezen voor hen worden uitgedeeld. Maar het zal alleen diegenen ten goede komen die geleefd hebben, zodat het hen daarna ten goede kan komen. Want er is een bepaalde manier van leven die noch zo goed is, dat het na de dood niet meer nodig zou zijn, noch zo slecht, dat het niet meer van enig nut zou kunnen zijn. Wanneer het offer van het altaar of aalmoezen worden aangeboden voor alle overledenen die gedoopt zijn, zijn het dankoffers voor de zeer goeden, verzoeningen voor de niet zeer slechten; voor de zeer slechten, ook al helpen ze de doden niet, geven ze troost aan de levenden."

Uit: Enchiridion, hoofdstuk 109; 30